

„Copak čarodějnice tudy nebudou odcházet? Už je přece po zasedání, ne?“

Čarůdka Dvojka se zachichtala. „Měli jsme opravdu štěstí, že tam čarůdka Čtyřka byla – teď si ji vzaly do parády v trestnici. Tak pojďme odsud.“

A táhla Ruperta k východu.

.....

Tajemství, tajemství, to není žádná legrace

UHÁNĚLI BLEKOTAVOU ULICÍ A ZASTAVILI SE

až před Rupertovým domem. Tam se vyčerpaně opřeli o zábradlí verandy a prudce oddychovali.

„To bylo o fous!“ vydechl Rupert.

„A nikdo si té naší králičiny nevšiml!“

Rupert zavrtěl hlavou: „To už raději řekni skopičiny. Slovo králičina se neujme,“ řekl. „Ale poslyš, kdo byla ta holka? Ta čarůdka Čtyřka?“

Čarůdka Dvojka zbledla a začala koktat: „No, víš, ehm, ech, uf...“

„Byla hrozná. Zlý sen. Tak proto se nechceš připravovat na zkoušku s ostatními čarůdkami? Proto sis mě najala, je to tak?“

„Ne, já si ve skutečnosti myslela, že mi budeš užitečný právě tím, že nemáš kouzelnou moc...“

„Řekni mi pravdu.“

„No tak dobrá,“ odhodlala se čarůdka Dvojka. „Víš, já s ostatními čarůdkami moc nevycházím. Určitě sis všiml, že jsem trochu... jiná, a ony se mi za to posmívají. A já byla taková... taková... taková...“

„Osamělá,“ doplnil Rupert.

Čarůdka Dvojka přikývla.

Rupert ten pocit dost dobře znal.

Až na to, že se v té chvíli, poprvé po dlouhé době, necítil vůbec osamělý. Když se podíval na Čarůdku Dvojku a pomyslel na všechny ty jejich potřestěné patálie, bylo mu naopak mnohem lépe než dřív. A třebaže ji neznal moc dlouho, přestože byla trochu praštěná, a i když se spolu neměli kamarádit, byla tou nejlepší kamarádkou, jakou Rupert kdy měl.

Dveře se sítí proti mouchám se rozletěly a na verandu vpadla maminka, v každé ruce misku zmrzliny. „Ahoj, děťátka! Dáte si? Nebo jestli nechcete zmrzlinu, můžu něco šoupnout do mikrovlnky!“

Čarůdka Dvojka přimhouřila oči a nakrčila nos. „Co to je?“

„Mňamkova pravá domácí mrkvová zmrzlina!“

Čarůdka Dvojka otevřela údivem pusy a zatvářila se naprosto zděšeně. „*Mrkvová?*“ opakovala. „Mrkvová zmrzlina?“

„Ano, miláčku. Ochutnej lžič –“

„KRAÁÁÁÁÁÁLÍÍÍÍÍK!ÁÁÁÁÁÁÁ!“ zaječela a dala se na úprk, uháněla, jako by jí za patami hořelo, celou ulicí až k Handrkovacímu soudu, kde jim pak zmizela z dohledu.

„Ta tvoje kamarádka je ale číslo!“ poznamenala maminka.

Rupert pokrčil rameny.

Maminka se usadila na horní schůdek a Rupert se vtěsnal vedle ní. Začali pojídat zmrzlinu, nemluvili, jen si užívali teplého sluníčka, tichého šumění moře a svěžího vzduchu provoněného solí.

Ale Rupert neměl moc velký hlad a po několika lžičkách misku odložil. To, že seděl vedle mámy, mu připomnělo, co viděl v čarodějnickém doupěti – to hrozivé zjištění, že teď patří čarodějnicím, a to kvůli něčemu, co jeho máma provedla někdy hodně dávno.

„Mami... co jsi ukradla čarodějnicím?“ Ani nevěděl, jak mu ta slova vyletěla z pusy, vždyť to vůbec nechtěl říct.

Mámě vyletěla lžička z ruky, běžela jí zvednout. „Cože?“ řekla. „Co jsi říkal?“

„Tak co jsi ukradla?“

„Jak ses něco takového dozvěděl?“ zašeptala.

Rupert ztuhl. Jak mohl být tak hloupý? *Ovšem*, že máma bude chtít vědět, odkud to ví... ale nemohl jí říct o čarůdce Dvojce ani o jejich výpravě do čarodějnického doupěte.

Maminka postavila misku na zem. „Ruperte?“ Když neodpověděl, oči se jí zalily slzami.

Začala plakat, přitáhla si Ruperta blíž k sobě a pevně ho objala. On ji taky objal a snažil se ji utěšit, ale bylo to těžké, když nechápal, proč brečí.

Když se uklidnila, zkusil to znovu: „Co jsi vzala, mami?“

Objala si kolena a hleděla dolů na moře. „Toto je důležité – se kterou čarodějnici jsi mluvil, Ruperte?“

„Se žádnou! Čestné slovo!“ A byla to pravda. Přísně vzato, čarůdka Dvojka nebyla žádná čarodějnice... ještě. Rupert se zhluboka nadechl. „Šel jsem kolem Žížalí ulice a zaslechl jsem dvě čarodějnice, jak si povídají,“ řekl a odmlčel se. „Ale nemluvil jsem s nimi, ani jsem nebyl v čarodějnické ulici.“

„Ale potloukal ses kolem?“ Vzala ho za ruku. „Už to *víckrát* nedělej,“ pokárala ho, ale vyznělo to spíš jako prosba. „Kolikrát jsem ti říkala, aby ses té části města *vyhýbal!*“

„Proč?“ ptal se Rupert. „Proč se mám vyhýbat čarodějnicím? A co jsi ukradla? A proč jsi to udělala? A proč bydlíme v Košťatově, když tak nesnášíš čarodějnice? A proč je to všechno tajemství?“

Vstala a přešla k houpacímu křeslu, které stálo na verandě. „Snažím se tě chránit, Ruperte.“

„Já o to nestojím. Já chci jen odpovědi.“

Když bylo jasné, že se máma o čarodějnicích už bavít nehodlá, Rupert odešel dovnitř. Několik hodin poslouchal, jak se máma houpe ve svém křesle na verandě. Když šel konečně spát, pořád se houpala.

.....

Odevzdání slohové práce

V PONDĚLÍ, ČTYŘI DNY PŘED ČARŮDČINOU

zkouškou, přišel Rupert do školy a nesl svou slohovku, která obsahovala jen dvě stě slov místo přikázaných pěti set tisíc. Držel ji v pravé ruce a v levé svíral láhev se smaragdově zeleným elixírem, který mu uvařila čarůdka Dvojka. Nechal ho pět dní ustát a dnes už byl připraven k použití... ale jak bude účinkovat? To mu čarůdka Dvojka dodnes neřekla a jak ji Rupert znal, netušil, co může očekávat. Měl pocit, že bude zvracet.

Podíval se doleva a uviděl Kylea Mason-Reeda, který si vyrovnal na lavici stoh zápisníků a teď měl co dělat, aby se věž nesesypana. Rupert soudil, že jich musí být tak pětadvacet – snažil se je spočítat, ale pořád se pletl. Podíval se doprava, uviděl Allison Gormleyovou, vypadala naprosto vyčerpaně. Před

vyučováním zaslechl jak Kally šeptá Millie, že se Allison po vypití Hrdlořezčina elixíru a následném nárůstu králičí srsti na obličejí zavřela na školní záchod a kvílela, že bude muset jít do cirkusu, ale srst jí naštěstí po pěti hodinách nářku z tváře odpadla. Taky zaslechl, jak Bruno říká Francoisovi, že Hal přestal zvracet larvy už hodinu po vypití elixíru. Rupertovi se ulevilo, že aspoň Allison a Hal jsou už zase normální. Ale Manny byl bohužel pořád zavřený v zavařovací sklenici na okenní římse.

Jenže trest, který stihl Mannyho, byl ničím ve srovnání s trestem, který, jak Rupert očekával, stihne dnes jeho.

Podíval se znovu na Allison. Uhlazovala svou už tak úhledně srovnanou hromadu potištěného papíru, která dokonce převyšovala Kyleovu věž ze zápisníků. Seděla zpřímá a vypadalo to, že je se svým výtvozem docela spokojená.

Rupert se rozhlédl po ostatních spolužácích. Vypadali dost morbidně: bledí, oči opuchlé nevyspáním, ve tvářích ponurý výraz. Několik z nich přemáhalo dřimotu a Rupert viděl, že Halovi a Kally klesla brada až na prsa – po chvíli se probrali a polekaně sebou trhli.

Rupert si připadal úplně nepatřičně. Byl jediný, kdo nebyl nevyspalý, *ale také* jediný, kdo neměl vypracovaný úkol. Všichni – Allison, Kyle, Kally, Millie, Francis, a dokonce i Bruno – zápasili s vysokými hromadami popsaneho papíru. Rupert položil na svou lavici tu jedinou stránku, kterou přinesl, a úzkostně vraštil tvář.

Hrdlořezka vzápětí rozkopla dveře. „Děti,“ oslovila je tónem, jako by říkala něco opravdu hnusného, třeba *ranní dech* nebo *soplový pudink*. „Dnes je velice významný den. Den, kdy se *někteří* projeví na poli přírodních věd,“ řekla a podívala se přímo na Rupertovu lavici.

Rupert s námahou polkl. Ještě pevněji sevřel láhev s elixírem.

Hrdlořezka začala obcházet první řadu lavic; její podpatky klapaly do rytmu Rupertova nervózního bušení srdce. Na krátký okamžik od ní odvrátil pohled a zadíval se na Mannyho, který klidně ve své sklenici na okně oždiboval nějaký list.

„Příliš málo slov,“ prohlásila Hrdlořezka u Brunovy lavice. Vzala jeho slohovou práci a přetáhla jí Bruna po hlavě. „Příliš mnoho slov,“ zhodnotila Allisoninu práci, praštila pěstí do stohu papírů a ty se se šustěním rozletěly do všech stran po třídě. Allison na to nevěřičně zírala. Pak s pláčem vyběhla ze třídy.

Rupert toho rozruchu využil jako dokonalé příležitosti k tomu, aby si dal pár hltů čarudčina elixíru. Přiložil láhev ke rtům a intenzivně myslel na Hrdlořezku – jak ho děsí každým klapnutím svého podpatku, každá vyučovací hodina s ní je téměř otázkou života a smrti, jak mu její dech páchnoucí shnilými banány toto ovoce navždy zprotivil. Polkl pět důkladných doušek a zase rychle strčil ruku pod lavici a olízl si rty. Elixír chutnal jako žvýkačka, máta a skořice dohromady, jako nějaká dost štiplavá ústní voda. Což vůbec nečekal, protože čarudka Dvojka tvrdila, že chutná jako zadělávané kapustičky.

Strčil si láhev mezi kolena a najednou si všiml, že je na ní něco rychle naškrábáno: *pískový elixír*, četl. Rupert neměl tušení, co to je – nebo co to vůbec může být.

Schoval láhev do batohu a čekal, že se stane něco převratného. Jenže potíže byla v tom, že se *ne cítil* nijak jinak než předtím. Žádné mravenčení, lechtání, rozmazaný pohled, nic se nezměnilo. A to byl průšvih, protože Hrdlořezka už stála za ním a on neměl žádný záložní plán.

Hrdlořezka škrtila sirkou a zapálila Kyleovy notesy. Zvrátila hlavu dozadu a chtěla se jako šílená, dokud se Kyleova slohovka nezměnila v hromádku popela. Pak zamířila k Rupertovi.

Rupert oběma rukama svíral list papíru se svými dvěma sty slovy a trásl se. Hrdlořezka se už tyčila přímo nad ním, krk měla ohnutý jako stojací lampu. Rupert se jí pomalu a pokorně podíval do očí.

Hrdlořezka zakoulela a zatěkala očima – pak upřela pohled k zemi. Přímo ho zapíchla do podlahy, a i když se chtěla na Ruperta zpříma podívat, nešlo to. Rudla a rudla – čím víc se snažila podívat se na Ruperta a nešlo jí to, tím víc rudla a zuřila.

Zkřivila tenké rty do nehezkého úšklebku a nakrčila špičatý nos.

„RUPERTE CAMPBELLE!“ zařvala, jako by měla každým okamžikem puknout. Její hlas se rozlehl po celé místnosti a ozvěna ho opakovala. Kyle se naklonil a smutně Ruperta

pohládl po ruce. Výraz v jeho tváři říkal: *Budu na tebe vždycky s láskou vzpomínat.*

Hrdlořezka popadla Rupertovu lavici, ale ten stihl uskočit stranou, než jí učitelka mrštila prudce o zeď. Lavice se roztříštila na čtyři kusy.

„Řekněte mi, třído,“ supěla Hrdlořezka. „Ten líný kluk sedí celou dobu v lavici a najednou je pryč!“

Ostatní na ni hleděli, jako by se pomátla. Rupert se tiše plížil k tabuli, položil si prst na ústa a naznačoval spolužákům, aby se na něj nedívali ani na něj neukazovali.

„Ale ty nejsi pryč, že ne?“ vyštěkla Hrdlořezka. „*Rupert Campbell*. Možná tě nevidím, ale čuchám tě. A slyším tě. A můžu tě *chytit* –“

Hrdlořezka se vrhla k tabuli a Rupert vyrazil na druhý konec třídy. Chňapla ho za košili a pevně ho držela, ale Rupert se jí vytrhl a košile se při tom roztrhla.

Rupert neztrácel ani vteřinu – vyrazil ze třídy a běžel chodbou. Nevěděl, jestli ho Hrdlořezka pronásleduje nebo ne, ale neměl čas se ohlížet. Potřeboval pomoc a ochranu jako nikdy předtím. A pomoci mu mohla jen jediná osoba: čarůdka Dvojka.

.....

Dvojitý průšvih aneb tuplák

RUPERT ZA SEBOU ZAMKL DOMOVNÍ DVEŘE,

proběhl chodbou a zastavil se až ve dveřích do sklepa.

„Ruperte?“ ozvala se čarůdka Dvojka. Vyskočila od dřevěného stolu. „Jak ten elixír na Hrdlořezku působil?“

Rupert k ní dlouhými kroky došel a bouchl dlaněmi do stolu. „JAK? Zuří ještě víc než normálně.“

Čarůdka Dvojka se zahihňala. „Já věděla, že to zabere. Jsem sice nemehlo na kouzla, ale v elixírech jsem dobrá. Když už o tom mluvíme, co kdybychom dnes procvičovali zaklínadla? Zkoušku mám už za čtyři dny a nejsem v zaklínadlech o nic lepší, než když jsem tě poprvé potkala.“

„Momentálně máme větší problémy než tu tvou zkoušku!“

Čarůdka Dvojka trucovitě našpulila pus. „Snad není potřeba křičet,“ zabručela.

„Stejně nechápu, co jsi mi to vlastně vyrobila. *Pískový elixír* – co to je?“ Rupert si znovu vybavil, jak na něj Hrdlořezka nedokázala upřít pohled. „Ty jsi mě udělala neviditelným lidskému oku... tak jako čarodějnice nevidí písek! Znamená to, že Hrdlořezka přece jen není čarodějnice?“

„Já tě neudělala neviditelného lidskému oku, ty hloupý,“ řekla čarůdka Dvojka. „Jen oku té Trdlopřezky. *Myslel* jsi na ni, když jsi ten elixír pil, ne?“

„Jasně, ale to není –“

BŘINK!

Domem se rozlehl řinkot rozbitého skla.

„Je tady!“ sykl Rupert. „Hrdlořezka!“ Rozběhl se a schoval se pod stůl.

„Já si to s ní vyřídím,“ prohlásila čarůdka Dvojka. „Žádná paní Kudlořezová se nebude dovolovat na mého učně!“

Rupert skrčil kolena a objal je rukama, pořádně se nadechl. Doufal, přál si a modlil se, aby jeho ďábelská učitelka nebyla u sklepních dveří. Nevěděl, jak by si s ní mohla čarůdka Dvojka poradit – vždyť přece neuměla nijak dobře čarovat –, ale alespoň se tou myšlenkou utěšoval.

Byl ztracený. Zcela a naprosto ztracený.

Čarůdka Dvojka vypískla a zajíkla se, Rupert si přikryl dlaněmi uši, jako by tak mohl zabránit tomu nejhoršímu, co mělo přijít.

„C-co tu děláte?“ uslyšel koktat čarůdku, mluvila nepřírozezně tenkým hláskem.